

VDS0004530

znanje | [sodna praksa](#) | [višje del. in soc. sodišče](#)

Odločba: VDSS sodba in sklep Pdp 1392/2008
Oddelek: Oddelek za individualne in kolektivne delovne spore
Datum seje senata: 06.11.2008
Področje: DELOVNO PRAVO
Institut: postopek pri delodajalcu – stroški postopka – priglasitev stroškov
Zveza: ZPP člen 163, 163/2.

JEDRO:

Ker tožnik, ki ga je v postopku uveljavljanja pravic pri delodajalcu zastopal odvetnik, po zaključku postopka pred prvostopenjskim organom delodajalca v stroškovniku ni priglasil stroškov upošteva davek na dodatno vrednost, do višjega povračila stroškov v višini davka na dodano vrednost za nagrado za pristop odvetnika ni upravičen.

IZREK:

Pritožba se zavrne in se potrdita izpodbijani del sodbe in izpodbijani del sklepa sodišča prve stopnje.

Tožeča stranka sama krije svoje pritožbene stroške.

Revizija se ne dopusti.

OBRAZLOŽITEV:

:

Sodišče prve stopnje je z izpodbijano sodbo razsodilo, da je tožena stranka dolžna tožniku povrniti stroške disciplinskega postopka v znesku 8,91 EUR z zakonitimi zamudnimi obrestmi od 6. 12. 2007 dalje do plačila, zahtevk za plačilo stroškov disciplinskega postopka v znesku 86,87 EUR pa je zavrnilo. Sklenilo je, da se postopek za plačilo stroškov disciplinskega postopka v višini 545,33 EUR ustavi in da je tožnik dolžan toženi stranki povrniti stroške sodnega postopka v višini 53,67 EUR, v roku 15-ih dni, po preteku tega roka pa z zakonskimi zamudnimi obrestmi od zapadlosti do plačila, vse pod izvršbo.

Zoper sodbo in sklep sodišča prve stopnje se pritožuje tožnik iz vseh pritožbenih razlogov po 338. členu ZPP. Predlaga, da pritožbeno sodišče sodbo v zavrnilnem delu za znesek 86,87 EUR spremeni tako, da tudi v tem delu ugodi pritožbi in stroške naloži v plačilo toženi stranki, sklep v 2. točki pa spremeni tako, da toženi stranki naloži v plačilo stroške tega postopka, skupaj s pritožbenimi stroški. Iz obrazložitve sodbe in sklepa izhaja, da je sodišče priznalo toženi stranki manj stroškov iz razloga, ker naj tožnik ne bi pred disciplinskim organom prve stopnje priglasil kot stroške DDV-ja. Pred disciplinskim organom prve stopnje so bili priglašeni stroški, vendar na stroškovniku res ni naveden DDV, ki poveča vrednost odvetniške storitve. V zvezi z ugovornim postopkom je tožnik priglasil tudi DDV. Tožena stranka je tožniku priznala DDV na odvetniške stroške v pritožbenem postopku, ne pa v postopku pred disciplinskim organom, kar je nelogično in neutemeljeno. V skladu z ZPP-jem je potrebno tolmačiti disciplinski postopek enotno. Tožena stranka ni odmerila stroškov

posebej za postopek pred prvo stopnjo in nato za pritožbo. Sodišče pa je nepravilno odmerilo stroške tega postopka. Tožena stranka je kljub izdaji sklepa v decembru 2007 po vložitvi tožbe, izplačala tožniku stroške v priznani višini šele 6. 2. 2008. Vsi stroški so bili za znesek 553,74 EUR in s sodbo prisojeni znesek 8,91 EUR utemeljeni, pravdna dejanja do tedaj pa neutemeljena in jih sodišče ne bi smelo upoštevati pri odločanju pri povračilu stroškov. Ker je tožnik umaknil tožbo šele šest mesecev po plačilu, toženi stranki zaradi tega niso nastali nikakršni stroški. Ker je tožnik v pravdi uspel za znesek 554,24 EUR, propadel pa za znesek 86,86 EUR, bi moralo sodišče v tem sorazmerju odločiti tudi o stroških tega postopka. Priglaša pritožbene stroške.

Pritožba ni utemeljena.

Pritožbeno sodišče je preizkusilo izpodbijani del sodbe in sklepa v mejah pritožbenih razlogov, ki so navedeni v pritožbi, pri tem pa je pazilo na bistvene kršitve določb postopka, na katere je dolžno paziti po uradni dolžnosti v skladu z določbo 2. odstavka 350. člena Zakona o pravnem postopku (ZPP, Ur. l. RS št. 26/99 in nadaljnji) ter na pravilno uporabo materialnega prava.

V tem individualnem delovnem sporu je tožnik vtoževal povračilo stroškov, ki so mu nastali v disciplinskem postopku, ki je bil s sklepom disciplinske komisije tožene stranke ustavljen.

Iz podatkov v spisu izhaja, da je tožnik pravočasno po končani disciplinski obravnavi priglasil stroške (vendar brez DDV-ja), stroške postopka pa je priglasil tudi ob vložitvi ugovora zoper odločbo organa prve stopnje, kjer pa je priglasil tudi 20 % DDV. Tožena stranka je po ustavitvi postopka izdala poseben sklep o povrnitvi stroškov v disciplinskem postopku in mu priznala stroške disciplinskega postopka na prvi in drugi stopnji v znesku 545,33 EUR z zakonskimi zamudnimi obrestmi od 6. 12. 2007 dalje. Tožena stranka tožniku ni priznala 2 % materialnih stroškov in 20 % DDV-ja v postopku pred disciplinskim organom prve stopnje, ker jih ni priglasil.

Neutemeljen je očitek tožnika, da bi mu morala tožena stranka priznati stroške pred disciplinskim organom prve stopnje, upoštevajoč tudi 20 % DDV, kljub temu ga v stroškovniku ni priglasil. Stroški postopka morajo biti specificirani tako po vrsti kot višini. Tožnik po zaključku postopka pred prvostopenjskim organom v stroškovniku ni priglasil DDV-ja, zato do teh stroškov ni upravičen, kot je pravilno ugotovilo sodišče prve stopnje.

Neutemeljena je tudi pritožbena navedba, da je sodišče prve stopnje v tem postopku nepravilno odmerilo stroške postopka. Sodišče prve stopnje je pravilno upoštevalo stroške in uspeh v sporu, ki so nastali tožniku do plačila stroškov v višini 545,33 EUR s strani tožene stranke, po umiku tožnika (šest mesecev kasneje) pa je upoštevalo, da je tožnik uspel le v višini 1,83 %, zato je dolžan toženi stranki povrniti stroške v višini 53,67 EUR.

Sodišče prve stopnje je stroške pravilno odmerilo v skladu z določbo 154. in 158. člena ZPP v zvezi s 155. členom in Odvetniško tarifo, zato je odločitev pravilna.

Ker uveljavljeni razlogi niso podani, je pritožbeno sodišče pritožbo zavrnilo kot neutemeljeno in potrdilo izpodbijani del sodbe in sklepa sodišča prve stopnje.

Tožnik je priglasil pritožbene stroške in ker s pritožbo ni uspel, je pritožbeno sodišče odločilo, da jih krije sam (1. odstavek 165. člena ZPP).

Pritožbeno sodišče je v skladu z določili 5. točke 31. člena v zvezi z določbo 32. člena Zakona o delovnih in socialnih sodiščih (ZDSS-1, Ur. l. RS št. 2/2004 in 10/2004) odločalo o tem, ali dopusti revizijo. Po 1. odstavku 32. člena ZDSS-1 pritožbeno sodišče lahko dopusti revizijo v primeru, če je od vrhovnega sodišča mogoče pričakovati odločitev o pomembnem pravnem vprašanju (1. alineja 1. odstavka 32. člena ZDSS-1), ali če odločba sodišča druge stopnje odstopa od sodne prakse vrhovnega sodišča glede pravnega vprašanja, ki je bistveno za odločitev, ali če v sodni praksi sodišč druge stopnje o tem pravnem vprašanju ni enotnosti, vrhovno sodišče pa o tem še ni odločalo (2. alineja 1. odstavka 32. člena ZDSS-1). Po ugotovitvi pritožbenega sodišča v konkretni zadevi ne gre za nobenega od teh primerov, zato je pritožbeno sodišče odločilo, da se revizija ne dopusti.